

ผลของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีน
ขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 16

Effects of Using a Supplementary Exercise with Mnemonics Device on
Vocabulary Retention of Basic Chinese Language of Mattayomsuksa 3
Students, the Secondary Educational Service Area Office 16

กัณฑ์กมล พรหมประกอบ^{1*}, ประภาศ ปานเจียง², ชุตินา ทศโร³ และเก็ตถวา บุญปรการ²
Kankamol Promprakob^{1*}, Prapas Panjeang², Chutima Tasaro³ and Kettawa Boonprakarn²

¹ นักศึกษาปริญญาโท, หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน,
คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education and Liberal Arts,
Hatyai University.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน,
คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Assist. Prof. Dr, Faculty of Education Foundation and Liberal Arts, Hatyai University.

³ ดร., หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์,
มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Dr, Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education Foundation and
Liberal Arts, Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: um_2117@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ
กลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดย
กำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 1 ห้อง และเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 1 ห้อง เป็นนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2562 จำนวน 48 คน ได้รับการสอนทักษะการจำโดยใช้กลวิธีช่วยจำ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
ข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อศึกษาความสามารถในการจำคำศัพท์และศึกษา
ความคงทนในการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมทดสอบโดยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังทำ
แบบทดสอบหลังเรียนและแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกลวิธีช่วยจำเกี่ยวกับคำศัพท์
ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า independent
t-test

ผลของการศึกษาพบว่า(1)หลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) หลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำนักเรียนกลุ่มทดลองมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
คำสำคัญ: ความคงทนในการจำคำศัพท์, กลวิธีช่วยจำ, ทฤษฎีโครงสร้างความรู้

Abstract

The study was conducted to investigate the effects of using a supplementary exercise with mnemonics device on vocabulary retention of basic Chinese language of Mattayomsuksa 3students, the secondary educational service area office 16. The subjects were divided into two groups of 48 Mattayomsuksa 3 studentsat Nathaweewittayakom school, Songkhla, Thailand in the second semester of the academic year 2019. They were selected with a simple random sampling method.The instruments used for gathering information in this research were lesson plans, vocabulary learning and *retention tests* (Ransomed pre-post test and time series control group design) and satisfying questionnaire. The data were analyzed by using the mean, standard deviation, and independent t-test.

The results of the study showed that: (1) there was a statistical significant in the effects of teaching mnemonics on vocabulary learningstrategies of basic Chinese languagetest at the significant level of 0.05; (2) it was also found that the students' vocabulary retentionof basic Chinese languageafter the teaching if Mnemonics device increased at a significant level of 0.05.

Keywords: Vocabulary Retention, Mnemonics Device, Schema Theory

บทนำ

หนึ่งในภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจทั่วโลกในปัจจุบันคือภาษาจีนการมีทักษะการสื่อสารภาษาจีนที่ดีย่อมได้เปรียบในการเพิ่มโอกาสด้านการทำงาน ประโยชน์ทางด้านธุรกิจ โดยเฉพาะการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการทำงาน รวมถึงความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาประเทศในอนาคต (กรมวิชาการ, 2556, น. 69, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559 และอรสา รัตนอมรภิมย์, 2555, น. 8) แม้ภาษาจีนบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม แต่จากงานวิจัยการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย พบว่า ประสิทธิภาพของการเรียนภาษาจีนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและแบบเรียนที่ใช้ขาดความเหมาะสม (อติเรก นวลศรี, 2558, น.149-159)

ปัญหาประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาจีนคือ ภาษาจีนเป็นภาษาที่ค่อนข้างยากในการจำเพาะภาษาจีน ประกอบด้วย ตัวอักษรที่มีความซับซ้อน นอกจากนี้นักเรียนจำคำศัพท์ไม่ได้เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ท่องคำศัพท์แบบนกแก้วนกขุนทองหรือท่องเอาจำนวนมาก ๆ โดยไม่คำนึงว่าจะจำได้หรือไม่ หรือนักเรียนจำเฉพาะเวลาท่อง หลังจากนั้นจะลืมคำศัพท์ดังกล่าวไป (รติพร แสนรวยเงิน และธรร สุนทรายุทธ, 2561, น. 257; นพาวรรณ ใจสุข, 2556, น. 4) อย่างไรก็ตามวิธีการสอนหรือกลวิธีสอนมีส่วนสำคัญมากที่จะช่วยแก้ไขปัญหาการจำคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนได้ ศรีไกร (Srikrai, 2008, น.53-79) กล่าวว่า นอกจากปัจจัยด้านตัวผู้เรียน พฤติกรรมในการเรียน แรงจูงใจ และทัศนคติต่อการเรียนแล้ว ยังรวมถึงปัจจัยด้านการเรียนการสอนซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียน นอกจากนี้ พฤติกรรมการสอนหรือวิธีการสอนของผู้สอนมีความสำคัญมากกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอน เนื่องจากหากผู้สอนใช้วิธีสอนที่ดีมีพฤติกรรมที่เหมาะสม จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้ พันธ์ หันนาคินทร์ (2524, น.179)

ทั้งนี้ การสอนแบบกลวิธีช่วยจำเพื่อฝึกทักษะการจำคำศัพท์จึงเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายต่อวิธีการสอนคำศัพท์ด้วยการเขียนคำศัพท์และท่องคำศัพท์ด้วยวิธีการเดิม ๆ เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน แก้ปัญหาการจำคำศัพท์ และเพิ่มความคงทนในการเรียนรู้ (Srikrai, 2008, น.53-79) นอกจากนี้ Vanlee Siriganjanavong (2013) พบว่าการสอนคำศัพท์โดยใช้กลวิธีช่วยจำ (Mnemonics Device) สามารถช่วยศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งนำไปสู่พัฒนาการของการสื่อสารทางภาษาที่ดี และช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการจดจำทั้งในระยะสั้น (short-term memory) และความจำระยะยาว (long-term memory) จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าวิธีการสอนหรือกลวิธีสอนมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่สองเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาประเทศในยุคปัจจุบัน แต่จากสภาพการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนนาทวีวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 16 ในปีการศึกษา 2561 พบว่ามีปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์และทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีน ทำให้นักเรียนได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 60 และเมื่อเวลาผ่านไปในระยะเวลาหนึ่ง นักเรียนไม่สามารถจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ กล่าวคือนักเรียนไม่มีความคงทนในการจำคำศัพท์ ทั้งนี้มีผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้กลวิธีช่วยจำ(Srikrai, 2008, น. 53-79; DAN Y., 2553, น.37; นภาพร บำรุงศิลป์, 2559, น.54) จากปรากฏการณ์ดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงเกิดคำถามว่าการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 มีผลเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 โดยมีคำถามวิจัยดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ก่อนและหลังการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 หลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research Design) การออกแบบสุ่มสอบก่อน-หลัง และอนุกรมเวลาที่มีกลุ่มควบคุม (Ramdomed Pretest-Posttest and Time Series Control Group Design) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 1 ห้อง และเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 1 ห้อง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 48 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 16 คน และเพศหญิง จำนวน 32 คน โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา โดยมีวิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือดังนี้

1. แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ ระดับความคิดเห็นรวมเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.43 – 0.52 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.24 – 0.26 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.76

3. แผนจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ ระดับความคิดเห็นรวมเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก

4. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกลวิธีช่วยจำเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องผ่านเกณฑ์ทั้ง 10 ข้อ

สำหรับการดำเนินการในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 48 คนนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/12 เป็นกลุ่มทดลอง และ 3/13 เป็นกลุ่มควบคุม เข้ารับการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ในระหว่างวันที่ 16 - 17 ธันวาคม 2562 ณ โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นการสอนตามคาบเรียนปกติสำหรับกลุ่มทดลองนั้น ผู้วิจัยได้เกริ่นนำโดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับกลวิธีช่วยจดจำคำศัพท์ภาษาจีน เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน มีการนำเสนอและสอนคำศัพท์แบบใหม่โดยใช้ภาพคำศัพท์ที่มีกลวิธีช่วยจำให้นักเรียนกลุ่มทดลองดูทีละคำ จำนวนทั้งสิ้น 10 คำ ในระหว่างการเรียนรู้คำศัพท์ ผู้วิจัยจะให้เวลากลุ่มทดลองในการทบทวนและสร้างจินตภาพในการเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้รับเพื่อสร้างความคงทนในการจำคำศัพท์ประมาณ 1 นาทีต่อคำศัพท์ โดยผู้วิจัยเลือกใช้คลิปวิดีโอจับเวลา เพื่อกระตุ้นการทำงานของสมอง และสุ่มถามนักเรียนกลุ่มทดลองในเวลาที่จำกัด ใครตอบถูกจะได้รับคูโปง เพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการเรียน นอกจากนี้กลุ่มทดลองสามารถพูดคุยกับเพื่อนเพื่อทวนคำศัพท์อีกครั้งโดยดำเนินการทั้งสิ้นเป็นเวลา 20 ชั่วโมง ระหว่างวันที่ 19 ธันวาคม 2562 – 17 มกราคม 2563 จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองเข้ารับการทดสอบหลังเรียน (Post-test) และทำประเมินแบบสอบถามความ

พึงพอใจของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(standard deviation) จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ
ด้วย independent t-test

ผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
3 สามารถสรุปได้ตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ก่อนและหลังการสอนของกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
ก่อนเรียน		
\bar{x}	12.96	12.67
S.D.	2.645	3.435
t	.330	
หลังเรียน 1		
\bar{x}	19.13	15.96
S.D.	3.055	2.774
t	3.760	
หลังเรียน 2		
\bar{x}	20.13	15.46
S.D.	3.430	2.621
t	5.296	
หลังเรียน 3		
\bar{x}	21.42	15.13
S.D.	3.682	3.443
t	6.114	
ผลรวม		
\bar{x}	18.41	14.80
S.D.	2.865	2.728
t	4.463	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.00$)

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า การสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำมีผลต่อความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่า ก่อนการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำ ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 12.96 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.64 แต่หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำแล้วปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าเท่ากับ 19.13 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.05 และค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 12.67 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.435 แต่หลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำแล้วปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเท่ากับ 15.96 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.774 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการสอนกลวิธีช่วยจำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ independent t-test แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำสูงกว่าคะแนนก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.00$) หมายความว่า ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาทวีวิทยาคมเพิ่มขึ้นหลังการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำ

จากผลการทดลองเพื่อหาผลของการสอนกลวิธีช่วยจำต่อความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของทองปานดี พิพิชภัณฑ (2541) และวัลลีย์ ศิริกาญจนาวงศ์ (2556) โดยทองปานดี พิพิชภัณฑ (2541) ได้ทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กลวิธีช่วยจำ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ วัลลีย์ ศิริกาญจนาวงศ์ (2556) พบว่า การสอนคำศัพท์โดยใช้กลวิธีช่วยจำสามารถช่วยศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งนำไปสู่พัฒนาการของการสื่อสารทางภาษาที่ดี และช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการจดจำทั้งในระยะสั้น (short-term memory) และความจำระยะยาว (long-term memory)

ส่วน Amiryousefi, M. (2011) ได้ศึกษาวรรณกรรมวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีช่วยจำ พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ยังจำเป็นต่อการศึกษามาก แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่าการเรียนคำศัพท์เป็นสิ่งที่ล้มเหลวเพราะไม่สามารถจดจำได้ ซึ่งการใช้กลวิธีช่วยจำในการเรียนรู้คำศัพท์ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและช่วยเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ Bengue, C. & Robins, M. E. (2009) พบว่า กลวิธีช่วยจำช่วยให้เกิดการพัฒนาคำศัพท์ของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

2. เปรียบเทียบความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนจำนวนสามครั้ง แต่แต่ละครั้งจะเว้นระยะเวลาในการสอบ จำนวน 14 วัน เพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองครั้งที่ 1 มีค่าเท่ากับ 19.13 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.05 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 ของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 20.13 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.43 และค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองครั้งที่ 3 มีค่าเท่ากับ 21.42 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.68 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มควบคุมครั้งที่ 1 มีค่าเท่ากับ 15.96 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.77 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 ของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 15.46 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.62 และค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองครั้งที่ 3 มีค่าเท่ากับ 15.13 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมี

ค่าเท่ากับ 3.44 ดังนั้น การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการสอนกลวิธีช่วยจำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ independent t-test แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p < 0.00$) หมายความว่า ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาทวีวิทยาคมเพิ่มขึ้นหลังการสอนโดยใช้กลวิธีช่วยจำจากผลทดสอบดังกล่าว สังเกตได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนของกลุ่มควบคุมมีค่าน้อยลงในครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีหลังการเรียนโดยใช้ความจำระยะสั้น แต่นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความคงทนในการจำคำศัพท์น้อยลงเมื่อระยะเวลาผ่านไปสองสัปดาห์หรือต้องใช้ความจำระยะยาว

อย่างไรก็ตาม นักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สร้างคำศัพท์ ปราศจากการคิดค้นด้วยตนเองจากผู้เรียน จากผลการทดลองดังกล่าวพบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thornbury (2004) ที่กล่าวว่าสิ่งที่ช่วยจำได้ดีที่สุดคือสิ่งที่ (1) มืองค์ประกอบที่มองเห็นได้ และ (2) สร้างขึ้นมาด้วยตนเอง นั่นคือไม่ได้ขอยืมมาจากผู้เรียนคนอื่นหรือจากครู และการคิดคำสำคัญขึ้นมาต้องอาศัยเวลาและการฝึกฝนจำนวนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อครูต้องการสอนคำศัพท์ใหม่ๆ ควรให้เวลาผู้เรียนอยู่เงียบ ๆ 2-3 นาที เพื่อคิดสร้างคำสำคัญของตนเอง และหากครูให้ผู้เรียนบอกคำสำคัญดังกล่าวต่อเพื่อนที่นั่งใกล้ ๆ กัน จะช่วยเกิดประสิทธิภาพในการจดจำคำศัพท์นั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

สรุปผลและอภิปรายผล

1. คำถามงานวิจัยข้อที่ 1: กลุ่มทดลองมีความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำถูกนำมาวิเคราะห์ด้วยสูตรทางสถิติพบว่า ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
2. คำถามงานวิจัยข้อที่ 2: กลุ่มทดลองมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำถูกนำมาวิเคราะห์ด้วยสูตรทางสถิติพบว่า ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานของผู้เรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั้งในด้านการพัฒนาการจำคำศัพท์ภาษาจีนและในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ ดังนั้น หากผู้สนใจจะนำกลวิธีช่วยจำไปใช้เพื่อพัฒนาความสามารถและความคงทนในการจำคำศัพท์ ควรเพิ่มจำนวนข้อสอบและประเภทของข้อสอบ เพื่อปรับระดับความยากง่ายของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนตามบริบทของตน
2. ผู้สนใจจะนำกลวิธีช่วยจำไปใช้เพื่อเพิ่มความสามารถและความคงทนในการจำคำศัพท์ ควรฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความมั่นใจและลดความวิตกกังวลให้กับนักเรียน โดยฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาทั้งในห้องเรียนและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน

3. คำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้เป็นคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จากสาระการเรียนรู้แกนกลางของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้น ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันอย่างหลากหลาย เช่น คำศัพท์เทคนิคเฉพาะทาง คำศัพท์เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์หรือเพลง เป็นต้น

4. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 48 คน โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ดังนั้นควรมีการวิจัยกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ เพื่อให้ครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่ม และเพื่อศึกษาว่ามีผลเป็นอย่างไร

5. จากผลการทดลองปรากฏว่า ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อเนื้อหาบทเรียนมีระดับความยากง่าย เหมาะสมกับนักเรียนน้อยที่สุด (4.38) และรองลงมาได้แก่การจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีช่วยจำเหมาะสมกับเนื้อหา (4.42) และการอธิบายเนื้อหาของบทเรียนมีความชัดเจน (4.46) ตามลำดับดังนั้น ควรปรับระดับความยากง่ายของคำศัพท์ให้เหมาะสมกับความสามารถและพื้นฐานในการเรียนของนักเรียน เป็นต้น

6. การทำวิจัยครั้งต่อไป ควรให้นักเรียนได้สร้างกลวิธีช่วยจำด้วยตนเอง เพื่อสร้างความเข้าใจและความคงทนในการจำคำศัพท์ หรือศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเองจากสื่อออนไลน์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2556). เอกสารประกอบหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- นพาวรรณ ใจสุข. (2556). การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 (ปวช.2) รายวิชา ภาษาจีน 2 สาขาธุรกิจค้าปลีก. นนทบุรี: วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์: 4 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพร บำรุงศิลป์ (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พนัสหันทินทร์ (2524). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช: 179
- รติพร แสนรวยเงินและ ธร สุนทรายุทธ. (2561).การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6. วารสารวิชาการ. สถาบันการพลศึกษา: 257.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.(2559). รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย สังเคราะห์ภาพรวม. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สิรินทร เพ็ชรพิทักษ์. (2556). ผลการเรียนรู้ด้วยเกมคอมพิวเตอร์แบบผจญภัยร่วมกับเทคนิคช่วยจำ วิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 6, 1.
- อดิเรก นวลศรี. (2558). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ก้าวแพงเพชร เขต 1. วารสารวิชาการ 7, 1: 149-159.

อรสา รัตนอมรภิรมย์. (2555). การเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นประถมศึกษาโรงเรียนจีน. สืบค้นจาก www.nidambe11.net.

Amiryousefi, M, & Ketabi, S. (2011). Mnemonic Instruction: A way to reboots vocabulary recall. *Journal of Language Teaching and Research*, 2 (1), 178-182.

Benge, C. & Robins, M. E. (2009). Using keyword mnemonic to develop secondary students' vocabularies. A teacher's action research. *Journal of Language and Literacy Education*, 6 (1), 93-104.

Vanlee Siriganjanavong.(2013). *The Mnemonics Keywords Method: Effects on the Vocabulary Acquisition and Retention*. English Language Teaching. Canadian Center of Science and Education. Canada.

DAN Y. (2010). The development of basic Chinese language learning activities package for Pratomsuksa IV students. *Journal of education and social development*. 6, 1: 37.

Srikrai,P.S.(2008).Project-based learning in EFL classroom. *Journal of Humanity and Sociology of KhonkaenUniversity*, 25(1), 53-79.

Thornbury, S. (2004). *How to teach Vocabulary*. (3rd Ed). England, UK: Pearson Education Limited.